

δύναμη της σκέψης και στο μεγαλείο των ιδεών, αισθανόταν τώρα μία άκατανίκητη δύναμη να τον σπρώχνει στον θάνατο. "Ήθελε να βλαστημήσει τα πάντα, να καταράσσει τα πάντα, νομίζοντας πως έτσι θα εξεδίκαιτο τα ιδανικά εκείνα που ήσαν ως τότε ο μεγάλος σκοπός της ζωής του.

Και η βλαστήμια ξέφυγε από το στόμα του τρομερή.

—Αί, λοιπόν! κραύασε. 'Αφού οι ήχοι της Μεγάλης 'Εορτής με άρπαξαν μέσα από την άγρια ζάλη των αισθήσεών μου και με ξανάφεραν σ' αυτήν τη ζωή... κατάρρα! Κατάρρα σε όσα παγιδεύουν με πλάνα θέλγητρα την ψυχή μου! Κατάρρα στο Θεό, κατάρρα στον 'Ερωτα, στην Πίστι, στην 'Ελπίδα! Κατάρρα, πρό παντός, στην 'Υπομονή!

Σάν πνοές θεέλλης, θαρρείς, και έπλατάγιζαν τα βλάσφημα αυτά λόγια του Φάουστ, μέσα στη νεκρική 'οιγή του σπουδαστηρίου του. Κι' έξαφνα, ο βλάσφημος ωρισίασθη βαρύς επάνω στο κάθισμά του. Μά ο Σατανάς δεν τόν άφησε να σιυαισθανθή το τί είχε κάνει.

—'Ελα! του είπε. Πάμε πειά να παίξεις μ' αυτήν τη θλίψη, πού σάν γύπας κατατρώγει τη ζωή σου... 'Ελα μαζί μου! Θέλω να σε σύρω από τη μοναξιά σου, έξω, στον κόσμο τόν πλατύ!..

—Τί να κάνω; Τί να κάνω; βόγγηξε τότε, έξουθενωμένος ο Φάουστ.

—'Ακουσε, του είπε ο Μεφιστοφελής. "Αν θέλεις να μπης στη ζωή μαζί μου, δέχομαι μ' ευχαρίστησι να γίνω δικός σου. Γίνομαι σ' αντιτροφός σου ή, αν αυτό σε ευχαριστήσει καλύτερα, σ' αντιπρέτης σου, σκλάβος σου αληθινός!

—Και πώς θα σού το πληρώσω εγώ αυτό;

—'Εχεις καιρό να τό σκεφής άργότερα.

—'Οχι! 'Εξήγησέ μου καθαρά τούς όρους σου. Τέτοιος σ' αντιπρέτης σάν και σένα, είνε πολύ επικίνδυνος.

—Νά, λοιπόν! «'Ε δ' ω» σ' υποχρεώνομαι εγώ να σε δουλεύω, να σε ύπακούω άκατάπαυστα σε ό,τι μου ζητήσεις. Μά, όταν ανταμωθούμε ξανά «έ κεί κάτω», τότε όφείλεις και συ να κάνης το ίδιο σε μένα!

—Τό «έ κεί κάτω» σου δεν με ενδιαφέρει διόλου. Μά, αν μπορείς να με κάνης όποτε ν' άρρώσο ο ίδιος στον εαυτό μου, αν μπορείς να με ξεπλανέψης με χαρές, με χαρές πού δεν δοκίμασα ποτέ μου ως τώρα, εμπρός!

—Σύμφωνοι! φώναξε ο Μεφιστοφελής. Μονάχα, θα σού ζητήσω να μου γράψης δυό γραμμές, έτσι, για την πιστοποίησι της συμφωνίας μας. Σε όποιοδήποτε χαρτάκι, με μία μικρή σταγόνα αίμα. Τό αίμα είνε υγρό ξεχωριστό, ξέρις...

—'Εστω! είπε ο Φάουστ με άδημονία.

Και τό συμπόλαιο μεταξύ τού 'Ανθρώπου και τού Σατανά ύπογράφηκε έτσι, με μία σταγόνα από τό αίμα τού πρώτου.

—'Εμπρός! είπε τότε ο Μεφιστοφελής. Πάμε τώρα!

—Πού θα πάμε και πώς; έκανε ο Φάουστ. Πού έχεις άλογα, άμάξι;

—'Ω! Δεν μ'άς χρειάζεται τίποτε απ' αυτά, άπάντησε ο Σατανάς. Φτάνει ν' άπλώσω αυτόν έδω τόν μανδύα, θα μ'άς σηκώση άνάερα. 'Ετσι θα κάνουμε τό ταξίδι μας. 'Εμπρός, για τη νέα ζωή!

Και ο 'Ανθρώπος μαζί με τόν Σατανά ξεκίνησαν μ' αυτόν τό μαγικό τρόπο για τό τραγικό τους ταξίδι...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

'Ενας Γάλλος γιατρός, πού μελέτησε χρόνια όλόκληρα τα δάχτυλα τών κακούργων, λέει ότι είνε, ένενήντα στα έκατό, παραμορφωμένα.

Μερικές απ' τις παραμορφώσεις πούχουν τα δάχτυλα, είνε χαρακτηριστικές και φανερώουν την τάσι πού έχει ο άνθρωπος.

Οι συστηματικοί διαρρηκτες, π. χ., έχουν μακρύτερα και λεπτοκαμωμένα δάχτυλα. Κι' έκτός όμως απ' αυτό τό χαρακτηριστικό, τό μεγάλο τους δάχτυλο άπέχει απ' τό δεικτη περισσότερο απ' όσο άπέχουν τα δυό αυτά δάχτυλα τών άλλων ανθρώπων.

Τών δολοφόνων τα δάχτυλα, είνε κοντά και χοντρά κι' ο αντίχειρ, σχετικώς με τ' άλλα δάχτυλα, πολύ μικρός.

Τά δάχτυλα τών λωποδυτών είνε χοντρότερα προς τό μέρος τών νυχιών, παρά στις ρίζες και στις άρθρώσεις.

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΛΑΜΙΚΑ

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Μπρός στην εικόνα σου, Χριστέ,
γώ, πού δεν έσκυφα ποτέ,
σάν τόν Τελώνη, σήμερα, λυγνά τα γόνάτα μου
και σε παρακαλώ δειλά,
για πρώτη και στερή βολά
κάτι μικρά κι' άσήμαντα, να σώσης κρίματά μου!

"Όλα, για μία ξανθή τρελλή,
πού έχει τό κάντιο στο φιλί
κάθε μου στραβοπάτημα και πάσα μου άμαρτία
—μια κουμπούρια μαζί με μία
συντριβανάτη μαχαριά,
μιο λαπαροτομία και μιο κουμπότρυπα, στ' άστεια.

"Όλα, για την τρελλή ξανθιά,
πούχει τα μάτια της βαθεία,
πού έμπαινε, σά μαχαριά, μέσα στα σωθικά μου
—σε τέτοια μία στιγμή ζεστή,
μπορούσα, αν πρόσταζε αυτή,
να σφάζω, για χατήρι της κι' αυτά τα γονικά μου...

"Όλα τα έξεκανα, γι' αυτή,
κρεθβάτι, λάμπα κρεμαστή,
μουφέ, τραπέζι κι' άφραση την καμαρούλα μου δεια
κι' απ' όλο μου τό τσανταχτό
νοικοκυριό μου, τό και τό
κράτησα, μόνο, ένα σοφά, για τα γλυκά της χάδια!..

Μά εκείνη ή άτιμη γεννά
όλάκερη τώρα χρονιά
έδινε τζάμπα, σ' άλλους τρεις, τις χάρες τού κορμιού της
και μοναχά εγώ, στερνός
τό πήρα κάθo, ο άχαμινός,
τό βραδυνά, τό απόπιωμα, πόπινα τού φιλιού της!..

Τό κρίμα μου είνε, Χριστέ,
τόσο μεγάλο, όσο ποτέ
και σέρνουμε στα γόνατα, ζητώντας τό έλεός σου...
Την άφρει πού σού ζητώ
δές μου και δές πώς σε κυττώ
και μη τόν ζόρικο και σύ μου κάνεις... τό Θεό σου!..

ΠΕΡΙ ΚΑΛΙΣΤΕΙΑ

Μου π'ας, μωρή,
για Μις Ψυρρή
και στον καθέφτη σου μπροστά τριήμερα στολιζέσαι,
στη γειτονιά,
ώμορφονιά
τούλια, γοβάκια, τρέμουσε, τρέχεις και μου δαιζέσαι.

Για τό καλό
σου, σού μιλώ,
ν' άφήσης τούς διανωνιούς—τη γενεά σου πάσα!..
και δλ' αυτά
τά χαράτα,
γιατί θα π'ας για Μις Ψυρρή, γι' εγώ θα πάω για κάσσα!

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙ

Στον καρινό τόν καφετέ,
τού Παντελή τού Κουνενέ,
παίζω μπαμπούτι και κρατώ άνόρεχτα τα πούλια.
Γκίνα κι' έδω, γκίνα κι' έκει,
κι' έκει ή κουρτίνα σφαλιχτή, να με ποτίζη ζουλέια!..

Και παίζω και κυττώ δειλά,
στο παραθύρι σου ψηλά,
όχι! πότε πίσω θα φανής, απ' τό βασιλικό σου
κι' άφρημένος τα λευκά,
κολλώ στη διάρα μαλακά
—έτσι να παίζουσε κι' ατόι, πού θέλουν τό κακό σου!..

Σε σένα έχω τό μυαλό
και παίζω άλλα τών άλλω
και ή παρέα με κυττώ, παρέενα, αδερφάρα...
"Εθγα μονάχα ένα λεπτό,
για να μπορέσω, να σκεφτώ
και θα μου μείνη, όπως π'αι, στα χέρια μου ή έξάρα!..
Ο ΑΓΓΕΛΗΣ